

РЕШЕНИЕ

№ 31016

гр. София, 05.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4454** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл. 226 АПК.

Образувано е въз основа на решение № 3901/7.4.2026 г., постановено по адм.д. № 1555/2026 г. на ВАС, с което е отменено решение № 31591/26.9.2025 г. на АССГ, постановено по адм.д. № 1740/2025 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав с указания за разглеждане на съображенията за нищожност на административния акт; спорът да се разгледа относно материално-правната законосъобразност на акта.

На основание чл. 226, ал. 1 АПК производството по делото, при новото му разглеждане, започва от първото незаконосъобразно процесуално действие. На основание чл. 226, ал. 2 АПК при новото разглеждане на делото се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд.

Първоначално производството е образувано е по жалба от „АМ Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК] срещу акт за установяване на публично държавно вземане № 23/04/2/0/00313/2/01/04/02 с изх. № 01-2600/4175#14 от 26.06.2024 г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който на основание чл. 49, ал. 1, т. 12 във вр. с чл. 46, ал. 2 и чл. 50, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/ маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 г. и чл. 24, ал. 2, т. 1, във вр. с чл. 15, т. 3, т. 4 и т. 5 от Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. е отказана изцяло одобрената финансова помощ, прекратен Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. на основание чл. 24, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 9, т. 13, вр. с чл. 15, т. 3 и т. 5 от същия и определено на дружеството задължение в размер на 1 225 771, 94 лв.,

представляващо публично държавно вземане за изплатено и подлежащо на възстановяване междинно плащане по Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г.

В жалбата е поддържал, че не е извършено окончателно плащане и следователно сочените мотиви за неизпълнение на договорните/законови разпоредби се явяват неотносими. Сочи се още, че за ДФЗ не съществува правна възможност да образува повторно производство за установяване на публично държавно вземане на същото основание. Съгласно Решение № 9483 от 11.10.2023 г., постановено по адм.дело № 1905/2023 г. по описа на Върховния административен съд е отменен като незаконосъобразен Акт за установяване на публично държавно вземане № 23/04/2/0/00313/2/04/01 от 27.10.2021 г. Всички изложени в писмата от 22.12.2023 г. и от 31.01.2024 г. основания и факти са били налице и в предходното производство.

При новото разглеждане на делото ищецът изложи твърдения, че спорът за законосъобразността на едностранното прекратяване на сключения договор за определяне на публично държавно вземане е решен с влязло в сила съдебно решение и не съществува правната възможност за образуване на ново производство за установяване на същото основание – възстановяване на получено междинно плащане. Спорът дали „АМ Къмпани“ ООД дължи връщане на сумата от 1 225 771.94 лв. е решен окончателно, още повече, че сочените в настоящето повторно производство факти са били възникнали и са били известни на страните към датата на окончателното съдебно решение. Влязлото в сила окончателно съдебно решение със сила на пресъдено нещо е отменило като незаконосъобразно както едностранното прекратяване на договора от 05.05.2017 г. между същите страни, така и определянето на публично вземане на „АМ Къмпани“ ООД в същия размер от 1 225 771.94 лв., обективизирано в окончателно отменения предходен АУПДВ № 23/04/2/0/00313/2/01/04/01 от 27.10.2021г. Фондът е направил опит да заобиколи закона и най-вече окончателното решение на спора, постановено с решението на Върховния административен съд, което е недопустимо и съществено нарушение, водещо до нищожност на процесния АУПДВ от 26.06.2024г.

Жалбоподателят твърди, че оспореният АУПДВ е материално незаконосъобразен, тъй като публичното държавно вземане изначално е установено по неприложимия процесуален ред. Нарушението, на което се позовава ДФ „Земеделие“ - неподаване в срок на заявка за окончателно плащане не попада в основанията за издаване на АУПДВ, а представлява неизпълнение на ангажименти или други задължения, свързани с условията за предоставяне на помощта. Подаването на заявка за междинно и окончателно плащане е регламентираният и задължителен ред за комуникация между бенефициента и Фонда, поради което неизпълнението му следва да се разглежда като неизпълнение на мерките за информация и комуникация, задължителни за бенефициентите - нередност, която съставлява основание за налагане на финансова корекция по смисъла на чл. 70, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ (предишно наименование ЗУСЕСИФ).

Оспореният акт е издаден след изменението на Закона за подпомагане на земеделските производители (ДВ. бр. 51/2019г. в сила от 28.06.2019г.), при действието на чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП, който препраща към прилагане на правилата и предвидения правен ред в ЗУСЕФСУ.

Тъй като в случая се твърди именно нарушение от вида по чл. 70. ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ. дължимостта е следвало да бъде установена с решение за налагане на финансова корекция по чл. 73 от ЗУСЕФСУ. а не с АУПДВ.

В производството по издаване на оспорвания АУПДВ са допуснати съществени нарушения, които съставляват самостоятелно основание за нищожност на акта и не могат да бъдат преодолені дори при връщане на преписката за ново произнасяне на административния орган. Налице са две отделни открити производства по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане, обективизирани в Уведомително писмо-предизвестие № 23/04/2/0/00313/2/22/02, издадено от И. И.,

зам. изп. директор на ДФЗ, с изх. № 01 -2600/4175#10 от 22.12.2023г., и Уведомително писмо-предизвестие № 23/04/2/0/00313/2/01/22/03, издадено от И. И., зам. изп. директор на ДФЗ. с изх. № 01-2600/4175#12 от 31.01.2024г. Двата акта на Фонда са по едно и също открито производство, но съдържат противоречиви основания.

Ответникът Изпълнителният директор Държавен фонд „Земеделие“ моли да се отхвърли жалбата. твърди, че актът за установяване на публично държавно вземане е съобразен с мотивите на решението на ВАС, постановено по адм.д. № 1905/2023 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Твърди, че заявка за окончателно плащане не е подадена до 15.10.2023 г., съобразно решението на ВАС, с което е отменен предходния АУПДВ, предвид което не е изпълнено нормативното задължение регламентирано в разпоредбата на чл. 50, ал. 2, във връзка с чл. 46, ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г.

Предоставено е Постановление от 10.05.2023 г., издадено от ЧСИ В. Ц., рег. № 926, с район на действие - Софийски окръжен съд, в което подробно е описана проведена се публична продажба на полза на Първа инвестиционна банка АД, на недвижим имот и находящите се в него движими вещи и оборудване, представляващи обособена част от предприятие по смисъла на чл. 517 „а“ от ГПК. Също така е пояснено, че „АМ КЪМПАНИ“ ООД не притежава в собственост одобрените и финансирани от ДФЗ „Земеделие“ инвестиции и активи, тъй като те са част от проведената се публична продажба.

Вследствие на установеното нарушение на предвиденото задължение в чл. 15, т. 3, т.4 и т. 5 от договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г., до бенефициента е изпратено писмо с наш изх. № 01-2600/4175^{#12} от 31.01.2024 в което е определен същия размер на задължение 1 225 771,94 лева, представляващо получено междинно плащане по Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г.

Полученото плащане се явява дължимо на основание чл. 49, ал. 1, т. 12 от Наредба №20 от 27.10.2015 г., както и чл. 15, т. j, т. 4 и т. 5 от договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. Съгласно чл. 49, ал. 1, т. 12 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. за прилагане на подмярка 4.2 „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. „Разплащателната агенция може да откаже изплащането, както и да изиска възстановяване на част или цялата финансова помощ, когато бенефициентът не е изпълнил друго задължение, посочено в договора.

С мотивите на влязлото в сила съдебно решение на ВАС са дадени указания на органа по тълкуване на приложимия материален закон и за установяване на фактите към определена дата, с която органът е следвало да се съобрази. Ето защо доводът на жалбоподателя, а именно, че влязлото в сила съдебно решение е със сила на присъдено нещо и е отменил актът окончателно като незаконосъобразен, а издаденият акт е нищожен, е неправилен. Отмененият от съда акт за възстановяване на получената финансова помощ не отрича наличието на основание за възстановяване на помощта, тъй като органът е приложил неправилно нормативната уредба. Оспореният акт в настоящото производство не е издаден като нищожен, респ. незаконосъобразен, тъй като органът е спазил дадените указания на ВАС и след прилагането им е установил нарушение на договорно задължение, което влече след себе си действия по претендиране на изплатената финансова помощ.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между дружеството жалбоподател „АМ Къмпани“ ООД и ДФ "Земеделие" е сключен Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. за предоставяне на финансова помощ по подмярка 4.2 "Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти" от мярка 4 "Инвестиции в материални активи" от Програма за развитие на селските райони (ПРСР) 2014 - 2020. Предмет на инвестицията е била "Изграждане на предприятие за производство на млечни продукти".

Въз основа на постъпила заявка за междинно плащане № 23/04/2/0/00313/2/01 от 14.08.2020 г., на дата 22.02.2021 г. на жалбоподателя на основание чл. 3, ал. 6 от договора, е изплатено междинно плащане в размер на 1225 771,94 лева.

След извършване на проверка за спазване на срока за подаване на заявка за окончателно плащане е прието, че са нарушени разпоредбите на чл. 6, ал. 4 и чл. 14, ал. 1, т. 5 от договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г., във връзка с чл. 46, ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. за прилагане на подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4. „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. от страна на дружеството.

Крайният срок за изпълнение на одобрения проект, съгласно чл. 6 ал. 1 от договора е прието, видно от влязлото в сила решение на ВАС, постановено по адм.д. № 1905/2023 г., да е 15.09.2023г. Както бе посочено, по-горе, делото е образувано по оспорване на решение на АССГ, образувано по жалбата на „АМ Къмпани“ ООД срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 23/04/2/0/00313/2/01/04/01 от 27.10.2021г., на Зам. изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", с който е определен публично държавно вземане за изплатено и подлежащо на възстановяване междинно плащане по договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017г., в размер на 1 225 771.94лв.

В решението на ВАС е прието, че за жалбоподателя настъпва възможността да изпълни задължението за подаване на заявлението за окончателно плащане, по чл. 50, ал. 2 т.е. до 15.09.2023г. В конкретния случай бенефициерът „АМ Къмпани“ ООД е навел твърдения за невъзможност да изпълни поетия ангажимент в срока по чл. 50, ал. 1 от Наредбата респ. по чл. 6, ал. 1 от сключения договор, което е наложило подписване на Анекс II, с посочен друг срок, но без органа да съобрази нормата на чл. 50, ал. 2 от Наредбата. Именно с изтичането на крайния срок законодателно уреден в посочената по-горе подзаконова норма следва да се свърже неизпълнението от страна на ползвателя за подаване на заявление за окончателно плащане т.е. след настъпване на юридическия факт – изтичане на дефинитивния срок по Наредбата – 15.09.2023г., бенефициерът има задължение в едномесечен срок от посочената дата да подаде заявление за окончателно плащане, тъй като уговорения първоначален такъв със сключения договор, изцяло отговарящ на нормативно заетия в чл. 50, ал. 1 от Наредбата е бил предоговорен, като новият такъв е следвало да отговаря на условието поставено в чл. 50, ал. 2 от Наредбата, а не да се уговаря срок, влизащ в противоречие с подзаконовата норма. При това следва да се приложи именно последната, а не противоречащата и договорна такава, като във връзка с горното следва да се приеме, че към датата на издаване на оспорения акт, както и към датата на постановяване на настоящото съдебно решение този срок не е изтекъл.

С писмо с изх. № 01 -2600/4175#10 от 22.12.2023 г. ДФ „Земеделие“ е открил производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 24, ал. 1, във връзка с чл. 26. ал. 1 от АПК.

Производството е открито въз основа на влязло в законна сила съдебно Решение № 9483 от 11.10.2023 г., постановено по адм. дело № 1905/2023 г. по описа на Върховен административен съд и във връзка с извършена административна проверка за спазване на срока за подаване на заявка за окончателно плащане, при която е установено, че са нарушени разпоредбите на чл. 46,

ал. 2, във връзка с чл. 50, ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. за прилагане на подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти” от мярка 4. „Инвестиции в материални активи” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г.

В изпълнение на влязлото в сила решение на ВАС административният орган е установил, че до горепосочената дата 15.10.2023 г. не е подадена заявка за окончателно плащане, предвид което не е изпълнено нормативното задължение регламентирано в разпоредбата на чл. 50. ал. 2, във връзка с чл. 46. ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. На бенефициента е предоставен срок от 14 (четиринадесет) дни от получаване на писмото, в който да представи надлежни писмени доказателства, удостоверяващи наличие на особени непредвидени обстоятелства, довели до обективна невъзможност за подаване на заявка за плащане в договорно и нормативно определения срок.

В посоченото писмо с изх. № 01-2600/4175#10 от 22.12.2023 г. е определено задължение в размер на 1 225 771,94 лв., представляващо получено междинно плащане по договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. Полученото плащане е посочено, че е дължимо на основание чл. 49, ал. 1, т. 12, чл. 46. ал. 2, във връзка с чл. 50, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г.

В отговор на горепосоченото писмо е предоставено възражение с вх. № 01-2600/4175#11 от 12.01.2024 г., в което посочват, че цялото търговско предприятие е обект на особен залог в полза на Първа Инвестиционна Банка АД, по който е налице пристъпване към изпълнение. Представено е Постановление от 10.05.2023 г., издадено от ЧСИ В. Ц., рег. № 926, с район на действие - Софийски окръжен съд, в което подробно е описана провела се публична продажба в полза на Първа инвестиционна банка АД, на недвижим имот и находящите се в него движими вещи и оборудване, представляващи обособена част от предприятие по смисъла на чл. 517 „а” от ГПК. „АМ Къмпани“ ООД не притежава в собственост одобрените и финансирани от ДФ „Земеделие” инвестиции и активи, тъй като те са част от провела се публична продажба.

С уведомително писмо-предизвестие с изх. № 01-2600/4175#12 от 31.01.2024 г., е констатирано нарушение по чл. 15, т. 3, т. 4 и т. 5 от договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г., като е предоставена възможност на „АМ Къмпани“ ООД да представи в 14-дневен срок от получаването му писмени възражения по основателността и размера на публичното вземане, както и документи, подкрепящи тези възражения. То е връчено на 05.02.2024 г. на адреса по седалище и управление на дружеството в [населено място] на Д. П.. В указания 14-дневен срок е постъпило възражение от страна на бенефициера във връзка с откритото производство по издаване на АУПДВ.

След като е разгледано възражението, е издаден оспорения в настоящото производство Акт за установяване на публично държавно вземане № 23/04/2/0/00313/2/01/04/02 с изх. № 01-2600/4175#14 от 26.06.2024 г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който на основание чл. 49, ал. 1, т. 12 във вр. с чл. 46, ал. 2 и чл. 50, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. подмярка 4.2. „Известиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 г. и чл. 24, ал. 2, т. 1, във вр. с чл. 15, т. 3, т. 4 и т. 5 от Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. е отказана изцяло одобрената финансова помощ, прекратен Договор 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г. на основание чл. 24, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 9, т. 13, вр. с чл. 15, т. 3 и т. 5 от същия и определено на дружеството задължение в размер на 1 225 771, 94 лв., представляващо публично държавно вземане за изплатено и подлежащо на възстановяване междинно плащане по договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017г.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице адресат на оспорения акт, при наличие на правен интерес и пред надлежния съд, в законоустановения срок, поради което се явява допустима за

разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При проверката по чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът констатира, че актът е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 27, ал. 3 от Закона за подпомагане на земеделските производители Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Съгласно чл. 27, ал. 5 от ЗПЗП вземанията на Разплащателната агенция които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК. Съгласно чл. 166, ал. 2 от ДОПК ако в съответен закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. Ръководител на администрацията е изпълнителния директор на РА, който по силата на чл. 20 а, ал. 1 от ЗПЗП е изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“. По изложените съображения оспорения акт е издаден от компетентен орган. Оспореният акт е издаден в изискуемия писмен вид, съдържа разпоредителна част и подпис на издателя си. Следователно, налице е валидно волеизявление на административен орган.

Законосъобразността на един административен акт се проверява съобразно изложените в него фактически съображения, т. е. - наличието или липсата им е от значение за преценка законосъобразността на съответния административен акт. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК предвижда, че административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на Върховния съд, е допустимо мотивите към акта да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване.

По отношение на възражението за нищожност по чл. 177, ал. 2 АПК. Настоящият състав намира, че не са налице предпоставките на цитираната норма, а именно – не е налице противоречие с влязло в сила решение на съда. В случая се установи, че именно предвид влязлото в сила решение на ВАС, с което е указано как следва да се определи срокът по цитираната Наредба, е инициирано производство, посредством издаване на нов акт за установяване на публично задължение, но на ново основание. Видно от решението на ВАС е прието, че актът е издаден в противоречие с материалния закон като неправилно е изчислен цитираният по-горе срок. ВАС е приел, че е налице посоченото по-горе нарушение и оттам е извел извод за материална незаконосъобразност.

Ето защо и не следва да се приемат за незаконосъобразни действията на административния орган, съобразени с мотивите на решението на ВАС. А именно, като е изготвено и е връчено ново уведомление; дадена е възможност на жалбоподателя за становище и доказателства; той се е възползвал от възможността, като е представил възражение. Ответникът е издал акт за установяване на публично държавно вземане, като е приел, че е налице неизпълнение на нормативно предвидено задължение, и оттам - е основание да се приеме, че се касае за публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, включващ и неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от предприєдинителните финансови инструменти,

оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на Европейския съюз, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарство, Инструмента Шенген, и Преходния финансов инструмент, вкл. от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт.

На бенефициента е предоставен **нов** срок от 14 (четиринадесет) дни от получаване на писмото – до **15.10.2023 г.**

Действително, административният орган е обсъждал в писмата от 22.12.2023 г. и от 31.01.2024 г. основания и факти, които са били налице и в предходното производство. Действително, административният съд при разглеждане на предходния АУПДВ от 2021 г. е инстанция по същество и при разглеждане на оспорения акт е направена проверка относно правилното приложение на материалния и на процесуалния закон, включително на всички известни и възникнали факти към датата на съдебното решение. Действително, влязлото в сила окончателно посочено съдебно решение със сила на присъдено нещо е отменило като незаконосъобразно едностранното прекратяване на Договор от 05.05.2017 г. между същите страни.

Но, следва да се отбележи, че ответникът, след влизане в сила на съдебното решение на ВАС /11.10.2023 г./, в предходното съдебно производство и съгласно дадените указания от съда, е предприел нови действия, с оглед така определения срок, по установяване наличие или липса на друго нарушение изпълнението на договора за отпускане на финансова помощ – чл. 15, т. 3-5 от договора.

Същевременно, се установява, че с предходния акт, нарушението във връзка, с което ДФ "Земеделие" търси възстановяване на извършено плащане по договора, е неизпълнение от страна на дружеството на задължението му по чл. 6, ал. 4, във вр. с чл. 14, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 24, ал. 2, т. 1 от Договор № 23/04/2/0/00313 от 05.05.2017 г., във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 12, във вр. с чл. 46, ал. 2 и чл. 50, ал. 1 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. за прилагане на подмярка 4.2. "Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти" от мярка 4. "Инвестиции в материални активи" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. Съгласно чл. 6, ал. 4 от Договора ползвателят е длъжен да подаде заявка за окончателно плащане по чл. 4, ал. 1 не по-късно от един месец след изтичане на срока по ал. 1.

Съгласно чл. 15, т. 3, т. 4 и т. 5 от сключения договор за отпускане на финансова помощ № 23/04/2/С/00313 от 05.05.2017 г.: „Ползвателят се задължава от датата на сключването на този договор до изтичане на съответния мониторингов период: т.3. да използва активите и изпълнява дейностите — обект на подпомагане по този договор, съгласно съответното им предназначение, посочено в бизнесплана към заявлението за подпомагане, освен при подмяната на оборудване с изтекъл амортизационен срок. т.4. под каквато и да е форма да не преотстъпва ползването и не извършва разпоредителни сделки с активи - предмет на подпомагане по този договор, както и да не допуска принудително изпълнение върху такива активи, освен в случаите на подмяната на оборудване с изтекъл амортизационен срок. и т.5. да не преустановява подпомогнатата дейност поради каквито и да са причини, освен изменящите се сезонни условия за производство и/или предоставяне на услуги - когато това е относимо и е предвидено в одобрения бизнес план.

Т.е. констатирани са различни нарушения. Като безспорно се установява, че цялото

търговско предприятие е обект особен залог в полза на Първа инвестиционна Банка АД. Представено е Постановление от 10.05.2023 г., издадено от ЧСИ В. Ц., рег. № 926, с район на действие - Софийски окръжен съд, в което подробно е описана провела се публична продан в полза на Първа инвестиционна банка АД, на недвижим имот и находящите се в него движими вещи и оборудване, представляващи обособена част от предприятие по смисъла на чл. 517 „а“ от ГПК. „АМ КЪМПАНИ“ ООД не притежава в собственост одобрените и финансирани от ДФ „Земеделие“ инвестиции и активи, тъй като те са част от провелата се публична продан.

Действително, посочените факти са се случили от преди датата на постановяване на съдебното решение по първия акт. Но, доколкото вторият акт е издаден на съвсем различно основание, то следва да се приеме, че по отношение на това основание жалбоподателят няма възражение за сила на пресъдено нещо за настъпилите факти преди постановяване на решението на ВАС от 12.10.2023г.

На следващо място, предвид установеното от постановлението, следва да се приеме, че е налице неизпълнение на чл. 15, т. 3-5 от договора, цитирани по-горе, поради което и са налице основанията по чл. 46, ал. 2 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. в полза на Фонда едностранно да прекрати сключения договор, което и е сторено, видно от писмото от 22.12.2023 г.

Съгласно разпоредбите на чл. 46, ал. 2, във връзка с чл. 50, ал. 1 и ал. 2, чл. 49, ал. 1, т. 12 от Наредба № 20 от 27.10.2015 г. и Разплащателна агенция е следвало да поиска връщане на вече изплатени суми, заедно със законната лихва върху тях. Същите правни последици са уредени и в сключения договор за отпускане на финансова помощ, а именно чл. 24, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 15, т. 3, т. 4 и т. 5, съгласно които неизпълнението на визираните в посочените разпоредби задължения се явяват предпоставка ДФЗ да поиска вече изплатените по договора суми.

Предвид установеното нарушение с оспорения административен акт е постигната и целта на закона, която е обоснована от необходимостта да се коригират последиците от неправомерни действия свързани с управление на безвъзмездно предоставени средства по програми на общността..

При цялостната проверка законосъобразността на оспорения административен акт на основанията по чл. 146 АПК, съдът констатира, че е издаден от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съгласно материално правните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

При този изход на спора съдът намира за основателна претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 144 АПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид невисоката фактическа и правна сложност на спора на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на по 100 /сто/ евро, за всяка едно от трите инстанции.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 64 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на „АМ Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 11, представлявано от управителя С. М. Т., Акт за установяване на публично държавно вземане № 23/04/2/0/00313/2/01/04/02 с изх. № 01-2600/4175#14 от 26.06.2024 г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“.

ОСЪЖДА „АМ Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Държавен фонд "Земеделие" сумата от 300 евро разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.